

Formanden: Jeg vil henstille, at man ikke gaar over til en indgaaende Behandling af Bankkomiteens Forhold.

L. Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgkreds): Jeg vil da blot sige, at det er dog konstateret, at det kostede 45,000 Kr. til 6 Mænd for deres Arbejde med de nødlidende Bankers Forhold, og at en enkelt Mand har krævet 200 Kr. om Dagen for at udføre et Arbejde der ved Siden af sin private Virksomhed. Synes det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), at det er attraaværdigt at gentage, hvad der er sket? Jeg synes, at de Spor maa skræmme. Jeg vil derfor anbefale, at man stemmer mod de Forslag, der her ere stillede af det ærede Medlem.

Ellinger: Ved Sagens første Behandling tillod jeg mig at gøre opmærksom paa, at der i Lovforslagets § 2, sammenholdt med § 4, var en Uklarhed og Ukorrektthed. Det drejer sig der om, hvor meget man kunde hæve af de nedskrevne Beløb, og hvor meget der kunde overføres til 2den Afdeling eller den nye Afdeling, som den nu skal hedde. Det undrer mig, at jeg ikke ser noget Forslag, der gaar ud paa at bøde paa den Fejl, der der er. At den er der, er uimodsiget og forekommer mig uimodsigeligt. Jeg henstiller til Udvalget og den højtærede Minister, at den Ting bringes i Orden til tredje Behandling, thi som det nu staar der, kan det ikke blive staaende.

Derefter vil jeg gerne gøre en Bemærkning i Anledning af nogle Udtalelser af det ærede Medlem fra Bogense (Aadal). Det ærede Medlem talte om, hvorvidt man her skabte et Præcedens, og det ærede Medlem nævnte, at en saadan Kalamitet som den, her var indtraadt, vilde man neppe komme til saa let igen. Deri har det ærede Medlem ganske sikkert Ret; men dette Præcedens gaar vel ogsaa i en noget anden Retning, i den Retning, at det en Gang vil blive sagt: I hjalp den Gang de store og smaa Kapitalister ved Statstilskud for at bøde paa deres Tab; er nu ikke det Tilfælde, der foreligger her, og hvor der paakræves Statshjælp, af en saadan Natur, at det er langt naturligere for Staten at hjælpe i dette Tilfælde? Der kan unægtelig komme mange saadanne Tilfælde frem, og det er selvfølgelig det farlige derved.

Det ærede Medlem udtalte saa, at han mente, at naar Kassen blev genrejst saaledes som foreslaaet her, saa maatte man,

efter at nu Kassens Sager var blevne oplyste i alle Enkeltheder, sige, at der ingen Sparekasse var, hvis Forhold laa saa aabent og klart fremme, og at derfor denne Sparekasses Fremtid maatte anses for fuldstændig betrygget. Jeg maa tilstaa, at jeg er af den stik modsatte Opfattelse, og i Anledning af, at det nu er Mening her at opretholde Den sjællandske Bondestands Sparekasse, fordi det, som det siges, er den sjællandske Bondestands Ønske, vil jeg sige: Ja, det er muligt, at det er dens Ønske; men jeg vil dog antage — det er naturligere —, at det, de ønske, egentlig er dette at faa afbødet de Tab og Ulykker, som i Øjeblikket ere til Stede. Selve dette Spørgsmaal at genrejse netop denne Sparekasse antager jeg i Virkeligheden kommer i anden Række, og naar jeg for mit Vedkommende ikke er synderlig begejstret for, at netop Sparekassen skal genrejses, er det, fordi jeg frygter for — og jeg ønsker ogsaa, at dette skal blive sagt, inden Sagen maaske bliver afgjort —, at det vil blive en meget stor Skuffelse. Jeg frygter for, at om man end genrejser den paa det Grundlag, her er Tale om, saa vil der kun gaa et Par Aar, før denne Sparekasse er sin Død nær. Det er nemlig en Kendsgerning, som man maa bøje sig for, at naar Tilliden er rokket ved et Pengeinstitut — og her er den i ganske særlig Grad rokket —, saa kan man næsten gøre, hvad det skal være; man faar dog ikke dette Pengeinstitut ordentlig i Gang igen. Vi have set det ved Statsgarantien for Sparerne i Grundejerbanken og Detailhandlerbanken. Man maa sige, at der er ikke i Øjeblikket noget Sted, hvor det er saa sikkert at anbringe sine Sparepenge som netop i Grundejerbanken og Detailhandlerbanken, og det ligger jo i Statsgarantien, som vedbliver at gælde, indtil den bliver opsagt med et Aars Varsel. Men trods dette, at det er det sikreste Sted at anbringe sine Sparepenge, ser man dog, at Folk i store Mængder have taget deres Penge ud af disse Institutioner, og det, der nu sker af Indskud i disse Institutioner, er ganske overordentlig lidt. Nu er jo intet Pengeinstitut rokket ved Begivenhederne saa stærkt som Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Det er da min Frygt, at selv om man kan genoprette den paa det bedst mulige Grundlag, vil den dø af sig selv, og saa er det, at det Spørgsmaal ganske naturligt melder sig: Vil det ikke være rigtigere at se at faa Forholdene ordnede her paa en saadan Maade, at der lides saa smaa Tab som muligt, og